

SARAH MORGAN

Üks suvi

Paris

romaan

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
One Summer in Paris
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04374320
ISBN 978-9949-82-592-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastuse ja tänuga Susan Swinwoodile

Tõeline avastusretk
ei tähenda mitte uute maastike otsimist,
vaid värsket pilku.

MARCEL PROUST

Grace

Grace Porter ärkas sõbrapäeva hommikul õnnelikult abielus ja õndsas teadmatuses, et see oli muutumas.

Alumisel korrusel köögis lisas ta eelmisel päeval küpsetatud leivale juustuviilud, pani puuviljad ja toored aedviljad lõunasöögikarpidesse ning heitis pilgu nimekirjale.

Selle päeva nimekirjas oli neljandal kohal: *tuletada Sophiele meelde õhtusöök.*

Ta tõstis pilgu. „Ära unusta, et me läheme õhtul isaga välja. Õhtusöök on külmikus.“

Grace'i tütar Sophie oli ametis telefoniga – vahetas sõbrannaga sõnumeid. „Mmm...“

„Sophie!“

„Tean! Söögilauda ei tulda telefoniga – aga see on tähtis. Me Amyga kirjutame ajalehte kirja selle uusarenduse kohta, mida tahetakse linna serva ehitada. Isa lubas, et avaldab kirja ära. Kujuta ette! Nad tahavad koerte varjupaiga sulgeda! Koerad saavad surma, kui mitte keegi midagi ette ei võta – ja see keegi olen mina. Nii. *Tehtud.*“ Sophie tõstis lõpuks pilgu. „Emm, ma võin ju ise oma lõunasöögi kokku panna.“

„Kas sa lisaksid sinna ka värsked puu- ja aedviljad?“

„Ei. Ja just sellepärast ma teeksingi seda parema meelega ise.“ Sophie naeratus ei pannud särama mitte üksnes tema, vaid ka Grace'i. „Ja pealegi räägid sa juba nagu Monica, mis on päris jube.“

Grace'i tütar oli nagu päike. Ta lõi maailma särama. Grace oli olnud juba aastaid valmis selleks, et tütar hakkab vastu, pruugib narkootikumide või tuleb sõpradega peetud peolt koju purjus peaga, aga seda polnud juhtunud. Paistis, et Sophie oli pärinud Davidi suguvõsa geenid, ja see oli suur kergendus. Kui Sophiel üldse oli mingi sõltuvus, siis olid selleks üllad ettevõtmised. Ta ei talunud ebaõiglust, ebavõrdsust ega mitte midagi sellist, mis paistis ebaõiglane – ja eriti just sellist ebaõiglust, mis puudutas loomi. Ta võitles koerte ja rõhutute eest.

„Monica on väga hea ema,“ astus Grace sõbranna kaitseks välja.

„Võib ju olla, aga ma võin sulle öelda, et kui me suvel Euroopasse sõidame, siis kavatses Chrissie süüa esimese asjana hunnikute viisi friikartuleid, et teha tasa kõik need aastad, mil ta ema ei lubanud tal neid puutada.“ Sophie sõi kaerahelbepudru kausi tühjaks. „Kas sa rääkisid midagi õhtusöögi kohta?“

„Kas sa oled unustanud, mis päev täna on?“ küsis Grace toidukarbile kaant peale pannes ning seda Sophie taldriku kõrvale asetades. Teise karbi pistis ta oma kotti.

„Sõbrapäev.“ Sophie tõusis lauast ja võttis tühja kausi. „Päev, mil kõik saavad teada, et mind ei armasta mitte keegi.“

„Meie isaga küll armastame.“

„Ära, palun, solvu, aga teie ei ole noored, lähedad ja sportlikud.“

Grace võttis lonksu kohvi. Kui palju ta võib rääkida? „Kas sul on ikka veel Sam hinge peal?“

Sophie naeratus kustus, just nagu oleks keegi lülitit keeranud. „Ta käib Calliega. Nad hoiavad käest kinni. Callie saadab minule ennastäis naeratusi. Ma olen tundnud Calliet kolmandast eluaastast saadik, nii et ma ei saa aru, miks ta seda teeb. See tähendab, et käib Samiga. Nii ebaõiglane, kuigi selline elu kord juba on. Aga paistab, just nagu ta tahaks mulle meelega haiget teha.“

Grace tundis rinnus valutorget. Südamevalu põhjuseks polnud mitte haige süda, vaid vanemlik valu. Emana oli tema ülesanne oma tüdart toetada, aga ta oleks nagu olnud sunnitud vaatama väga kehva näidendit ega saanud vaheajal etenduselt lahkuda.

„Oh sa kullake. Mul on sust nii kahju.“

„Pole midagi.“ Sophie pani nõudepesumasinasse oma kausi ja siis ka isa oma, mille too oli jätnud kapile. „Sellest poleks niikuinii asja saanud. Sophie ja Sam, see oleks kõlanud nii lamedalt.“

Sophie valu kandus üle Grace'ile ja jäi temasse pesitsema.

„Sa lähed varsti ülikooli. Pärast seda, kui oled olnud kuu aega Californias, ei tule Sam sulle enam meeldegi. Sul on kogu elu ees ja küllalt aega kohata kedagi teist.“

„Mina kavatsen õppida, lõpetada oma lennu parimana ja minna juurat õppima, et saaksin kaevata kohtusse kõik sita...“

„Sophie!“

„Eee... mitte just kõige paremad inimesed.“ Sophie heitis seljakoti naeratades õlale ja tõmbas pika hobusesaba üle teise õla. „Ära muretse. Poisid ajavad mu hulluks. Ma ei taha suhet.“

See ei jää nii, mõtles Grace.

„Toredat päeva, emm. Ja palju õnne pulma-aastapäevaks! Kaks-kümmend viis aastat, mil sa ei karju papsi peale, kui ta jätab sokid põrandale ja tühja taldriku nõudepesumasina peale. Väga vinge saavutus! Kas saad täna Mimiga kokku?“

„Õhtupoole.“ Grace pistis sülearvuti kotti. „Tegin makroone – selliseid, mida tal oli tavaks Pariisis elades osta. Sa tead ju küll, milline maiasmokk su vanavanaema on.“

„Sellepärast, et ta elas sõja ajal Pariisis ja tal polnud midagi süüa. Vahel oli ta nii nõrk, et ei jõudnud tantsidagi. Sellist asja ei kujuta ettegi.“

„Küllap ta vist just sellepärast sellest räägibki. Ta ei taha, et sina võtaksid asju endastmõistetavana.“ Ta avas karbi, mille oli hommikul väga hoolikalt kokku pakkinud, ja näitas vikerkaarena sätitud makroone.

Sophie peaaegu nurrus neid nähes. „Vau! Ei tea, kas ma...?“

„Ei.“ Sophie pani karbile kaane peale. „Aga võib juhtuda, et ma panin paar tükki sinu lõunasöögikarpi.“ Ta üritas mitte mõelda suhkru või selle peale, mis näo Monica teeb, nähes, et lõunasöögikarbis on tühjad kalorid.

„Emm, sa oled maailma parim.“ Sophie suudles teda põsele. Grace'i valdas mõnus soojus.

„On sul midagi vaja?“

„Ära ole nii küüniline.“ Sophie haaras jope. „Lihtsalt ma ei tunne eriti paljusid, kes oleksid valmis vanadekodus prantsuse keelt õpetama. Minu arust oled sa imeline.“

Grace tundis end halvasti. Ta ei teinud seda üllameelsusest, vaid sellepärast, et talle meeldisid inimesed. Neil oli teda nähes alati nii hea meel. Nad tekitasid temas tunde, et ta on midagi väärt.

Piinlik mõelda, et tema vanuses oli tal ikka veel vajadus selliste asjade järele.

„Vanadekodu prantsuse keele klubi on parim osa minu nädalast. Ja kuna täna on sõbrapäev, siis võin ma lubada endale luksust tunnile loovamalt läheneda.“ Ta võttis paki ise kavandatud menüüdega. „Personal katab sööklas laudad punavalgete linadega. Me sööme prantsuse toitu, mina mängin muusikat... ja sinu vanavanaema tundes, kindlasti on ka tantsud. Mis sa siis ise arvad?“

„Oo-la-laa. Minu arvates on see super.“ Sophie nägu oli naerul. „Aga ära unusta, et Mimi keskmise sõbra vanus on üheksakümmend. Vaata, et nad infarkti ei saa.“

„Ma olen kaunis kindel, et Robert heidab Mimile silma.“

„Mimi on üks igavene flirtija. Tahaksin loota, et ka mina olen üheksakümneaastaselt samasugune. Tal on silmis kuratlik säde... Võib arvata, et sul oli lapsepõlves tema juures elades väga vahva elu.“

See oli Grace'i elu päästnud. Ja just selleks oligi Mimi tema juurde kolinud.

See oli aeg, millest ta oma tütreaga ei rääkinud. „Mimi on ainulaadne. Nii et sa saad siis täna kenasti hakkama?“ Ta heitis köögile pilgu, veendumaks, et kõik on korras. „Hautis on külmikus. Sul tuleb see üksnes üles soojendada.“

„Emm, ma olen kaheksateist! Sa ei pea minu pärast muretsema.“ Sophie vaatas aknast välja, kui auto maja ette keeras. „Karen on kohal. Pean lippama. Näeme.“

Õelda Grace'ile, et ta ei muretseks, oli sama, mis öelda kaladele, et nad ei ujuku.

Kaks minutit pärast Sophie lahkumist ajas Grace endale mantli selga, võttis võtmed ja sammus auto poole.

Ta keeras soojenduse peale ja keskendus autojuhtimisele.

Grace õpetas neljal hommikul kohalikus keskastmekoolis prantsuse ja hispaania keelt. Ta andis ka järeleaitamistunde ja aeg-ajalt tunde täiskasvanutele, kes tahtsid oma keeleoskust parandada.

Ta sõitis alati ühte ja sama marsruuti mööda, nägi alati ühtesid ja samu maju, ühtesid ja samu puid, ühtesid ja samu kauplusi. Vaade muutus üksnes koos aastaegade vaheldumisega. Grace'il polnud selle vastu midagi. Temale meeldis rutiin ja see, et kõik oli ette teada. Teadmine, mis järgmiseks aset leiab, pakkus talle turvatunnet.

Täna oli lumi sügav, kattis katused ja aiad paksu valge vaibaga. Selles Connecticuti nurgas võis lumi jääda maha mitmeks nädalaks. Oli inimesi, kellele see meeldis. Grace ei kuulunud nende hulka. Märtsikuu saabudes oli tal tunne, nagu oleks talv sedasorti külaline, kes on liiga kauaks pidama jäänud. Tema ihkas päikesepaistet ja suvekleite, paljaid sääri ja jääga jahutatud jooke.

Ta unistas ikka veel suvest, kui ta telefon helises.

Helistas David.

„Terekest, Gracie.“ Davidi hääl, mis oli pisut kähe, aga kõrvaldas kõik elu konarused ja pani tal ikka veel südame kiiremini lööma.

„Tere, kallis. Sa läksid täna õige vara ära.“ *Ja jätsid hommikusööginõud nõudepesumasina peale.*

„Tööl on kiire aeg.“

David oli kohaliku ajalehe Woodbrook Post toimetaja ja viimasel ajal oli tal palju tööd tänu tütarlaste tennisetiimi menule, lastekoori asutamisele ja kohaliku bensiinijaama röövile, kust võeti kaasa üksnes karp sõõrikuid ja pudel rummi. Selleks ajaks, kui politsei oli süüdlase üles leidnud, olid asitõendid ära tarvitatud.

Iga kord, kui Grace luges ajalehte, meenusid talle taas põhjused, miks ta elas selles väikeses linnas, kus oli kõigest 2498 elanikku.

Erinevalt ajakirjanikest, kelle sihikul olid suuremad asjad, polnud David ilmutanud kordagi soovi töötada mujal kui selles väikeses linnas, millesse nad olid mõlemad armunud.

David oli seisukohal, et tema esindab linna häält. Uudised olid tema kinnisidee, aga ta uskus ka, et elanikele läheb korda see, mis nende linnas aset leiab. Ta viskas sageli nalja, et tal pruugib vaid veeta õhtu-

poolik grillipeol ja kuulnud klatšist piisab, et täita kogu leheruum. Tema sõprade seas olid politseipealik ja tuletõrjepealik, mille tulemusena edastati talle kõik suuremad uudised.

Ainult et Woodbrookis, millest enamik inimesi polnud kuulnudki, ei sündinud midagi erilist ja see sobis Grace'ile.

„Toredat sõbrapäeva ja palju õnne pulma-aastapäeva puhul!“ Grace võttis ristteele lähenedes kiiruse maha. „Ootan juba tänast õhtusööki.“

„Kas ma peaksin kuskile kohad broneerima?“

Üksnes meesterahvas arvaks, et sõbrapäeval on võimalik eelneva bronnita lauda saada. „Juba tehtud, kallid.“

„Selge. Peaksin jõudma varem koju. Teen Sophiele süüa, et sina ei peaks sellega vaeva nägema.“

„Sellega on juba korras. Külmik on toitu täis. Sina tõmba hinge.“

Järgnes paus. „Grace, sa oled üliinimene.“

Grace säras. „Ma armastan sind.“

Grace'ile oli tema perekond kõige tähtsam asi maailmas.

„Astun koju tulles poest läbi ja ostan Stephenile sünnipäevakingi. Ta räägib küll, et ei taha mingit tähistamist, aga mulle tundub, et me peaksime talle ikkagi midagi ostma, või mis sina arvad?“